

———— Nagy Attila

ARS BREVIS, VITA IDEM

In memoriam Fábrián Sándor

Sanyika! – így szólított Apám,
Míg emlékeid hallgatagon
Szóródtak szét az idő haván...

Két orvos nézett mélyen
Egymásba – és szorongva,
Míg nagyanyám zongoráján
Lassan kinyílt a kotta...

Valami Schubert volt, tudom.
Mosolyba rándult arccal
Hallgattál – végig az úton.

ORBÁN OTTÓRA GONDOLOK

Egy izgága madár csapong...
Orbán szerint (is): a Vers –
Sorolhatnám még à la long,
Mert körül minden nyers,

Agresszív, béna és bűdös!
De írd csak tovább, Költő,
Hogy önnönmagának dísze már,
A sorokat egymásba öltő:

Mert oszthatatlan s egyedi,
Démokritoszi Atom –,
Megríkat, dicsér, elsirat
A magányt beórló alkalom...

Parkinson nagy úr, de gyűri, vívja
A Vers, a mindig isteni
Szikra és láng, mely remegést sem
Kímél – fölhozza s feledi...

S ha szonda hatol az agyba majd,
És éveknek kínját szünteti:
Nem az Egészet, nem! – csupán
A beteg sejtet bünteti...

HA SAJOGNI KEZD

Ha sajogni kezd a kert hiánya
S a néhány bölcsé, ki kertem járja
– Akik még hívnak, vonzanak –:
Szirmot lehel a madármályva,
Illatot rózsa és a zsálya,
S árnyak friss ágat oltanak.

Az élet titka messze még.
Érvénytelen a keltezés:
Született, élt, és elvonult...
Hogy utána mégis, mi marad?
Méltósággal fent halad –
Örök titok az érkezés.

Ha sajogni kezd a kert, a zsongás,
Illanó ködbe fagy az omlás,
A kerten a hajnal átsuhan:
Bölcsék, akik még óvnak, intnek,
Héroszai a *bentnek, kintnek* –
Énünk sötétje elzuhan...